

Copia exacta de la carta enviada por el secretario general de la U. G. T. camarada Largo Caballero, a los compañeros antifascistas de Figueras

UNIÓN GENERAL DE TRABAJADORES
DE ESPAÑA
LUIS VIVES, 7 :: TELÉFONO 18274

Unión General de Trabajadores
LUIS VIVES, 7
SECRETARIA VALENCIA

Núm. 8.016 | Wc-PM.

Valencia 30 de agosto de 1937

Compañero José Ballester

FIGUERAS (Gerona)

Estimado camarada:

Acusamos recibo a su escrito, fecha 21 del corriente, el cual, avalado por otros cuantos compañeros, manifiestan su satisfacción por el pacto firmado entre la U. G. T. y C. N. T. tendente a la unidad de acción de ambas Centrales sindicales.

Agradecemos vuestra felicitación y os participamos que, por nuestra parte, trabajaremos con el mayor entusiasmo por esta unidad, estando seguros, asimismo, de vernos correspondidos por vosotros en esta obra que tanto ha de beneficiar a la clase trabajadora en general.

Sin otro particular, quedo cordialmente vuestro y de la causa obrera,

El Secretario general,

Francisco Largo Caballero

Hay un sello que dice: «Unión General de Trabajadores de España».

HAY QUE LANZAR MAS CONSIGNAS

Con la abrumadora racha de consignas con que nos obsequia, el «partido unico del proletariado», pedir que se lancen más consignas, parece una enfermedad, ¿verdad? Sin embargo no es así. A pesar de ser el partido unico gobernante, el partido de las (repetidas) consignas, se ve claramente que cuando quieren, se vuelven olvidadizos, y no consiguen más.

Estos «camaradas» han dicho y repetido, más o menos lo siguiente: «Nosotros obedecemos ciegamente las consignas que emanan del seno de nuestro partido. En cuanto nuestros camaradas del Gobierno elaboran algún decreto, nosotros, como un solo hombre, hacemos lo posible para contrarrestar la obra derrotista que se pudieran oponer a dichos decretos, por medio de una consigna dictada por nuestros dirigentes».

Esta es la verdad, según ellos. No obstante, la realidad nos enseña a plena luz que estos partidistas acérrimos, no pueden estar muy convencidos de sus palabras. Pondremos por ejemplo, un decreto muy sonado del camarada Prieto, referente a la prohibición de hacer política en el ejército. Encontramos el decreto bastante acertado. Lo que de ninguna manera podemos admitir, es que se sabotee de una manera escandalosa dicho decreto por los mismos miembros del partido que se hace responsable de la obra de gobierno.

Es por esto que pedimos, se lancen más consignas. Puesto que si se promulga un decreto refrendado por el partido, éste debe lanzar la consigna a fin de contrarrestar la obra derrotista que se oponga al citado decreto. (¿No es esto camaradas socialistas y comunistas?) Mas, ¡ay! Tratándose de ellos mismos, se vuelven tan cándidos y olvidadizos, los pobres...

L. S. C.

Nuestros teléfonos

Número 339

de la Federación Comarcal de Sindicatos Unicos del Alto Ampurdán.

Número 76

de la Federación Local de Sindicatos Unicos de Figueras y el Comité Comarcal de Relaciones Campesinas.

Vibraciones

Economia, guerra i revolució

Ja en els primers dies del moviment va ésser per mi una gran preocupació la qüestió econòmica. La forma en que va esclatar el moviment em va fer témer que no es tractava d'una simple revolta, em va fer témer el que, per desgràcia, avui és una realitat; una guerra, però una guerra amb totes les de la llei. Dic amb les de la llei, precisament quant ens ha sigut imposada contra tota la llei.

Recordo bé la declaració de la guerra de l'any 14. La impressió general era que no duraria més enllà de tres o quatre mesos. Tots sabem que va durar quatre anys.

El mateix passa amb el nostre moviment; la majoria de la gent deia, «això no pot durar, no allargarà d'un parell de mesos». De la mateixa opinió eren uns periodistes francesos que els primers dies del moviment varen passar per la nostra ciutat de pas cap a Barcelona en recerca d'informacions. En aquest sentit vaig ésser interrogat per ells. En veure'ls tan optimistes vaig dir-los: «Companys, em sembla que la vostra opinió és equivocada. Jo tinc la impressió que aquesta revolta acabarà en guerra, i l'acabarem plegats. Un xic parats de la meua resposta i no comprènent bé el sentit de la mateixa van dir-me que volia dir amb allò de que l'acabarem plegats. «Doncs mireu, vull dir, que la nostra guerra s'acabarà junt amb la vostra que encara té de començar».

Es despedírem tots pensant i em va fer l'efecte que no quedaven pas ben convençuts.

No vull pas pecar de pessimista però m'agrada prendre precaucions. Avui no ens hem pas de fer il·lusions; són moments, els que vivim, bastant seriosos i és qüestió de prendre resolucions sèries i certeres. No ens hem pas d'il·lusionar per la presa d'unes trinxeres ni encara que sigui una població. Tot això molt bé per aquestes estratagies de taula de café y per aquets que claven xinxetes en un mapa de cartolina, i fins, si voleu, per a alguna obrer que, transformat en oficial, cobra 1000 pessetes i escaig cada mes.

Ara bé, tot aquell que es posi de cara a la realitat i no visqui d'il·lusions, pot donar-se perfectament compte del que representa una guerra on les forces són i seran més o menys anivellades tant en homes com en material, tant en avions com en canons. No hem d'oblidar que tres nacions feixistes tenen ja uns interessos que saben que els perdran en cas d'una derrota en els fronts per part dels facciosos. Però evitar precisament aquesta derrota als fronts aquestes nacions feixistes procuraran en tot moment quan menys el fronts anivellats de tot material. El que no podran tenir anivellat per més que facin, sempre i tant sapiguem nosaltres per els sacrificis que calgui, és la reraguarda. És aquí, companys, on tenim la clau de la victòria.

Des de fa uns dies semblen confirmar-se les revoltes a la reraguarda facciosa. Això, companys, no és prou per a contentar-nos. Penseu que ells també saben tot el que passa a casa nostra. Que ells amb els seus barallins no deixen d'ésser una esperança; el que hem de procurar, però, és que mentre ells es barallin nosaltres estiguem cada dia més units.

No vull pas ésser unvoiant, que diuen els francesos, però em sembla que aquesta espècie de festa major, que pera alguns fa 13 mesos que dura, s'està acabant, i no solament dic que s'està acabant sinó que no pot continuar ni un dia més.

Als 13 mesos de guerra, ens trobem amb la major part de les activitats industrials i mercantils paralitzades.

Les tres cinquenes parts del territori nacional estan en mans del facciosos. Les despeses del govern han augmentat en proporcions fantàstiques dagut a les necessitats de guerra. El nostre comerç exterior, està desarticulat i per, totes aquestes causes la nostra moneda depreciada. Es necessari que tot això ho tinguem present tots els homes de la reraguarda. Els milers d'homes incorporats a l'Exèrcit esperen d'aquesta reraguarda quelcom més del que s'ha fet fins ara.

Es necessari crear una política financera de guerra que acabi d'una vegada i radicalment amb tots els

abusos i anormalitats. No es pot permetre que en els moments que estem vivint hi hagi gent que sols pensi en guanyar grans sous i en enriquir-se i viure amb grans comoditats i confort i menys quan la majoria d'aquesta gent ha contribuït a descapdallar aquesta lluita que ens portava la mort, la ruïna i la misèria. No és possible que l'Estat pugui continuar pagant l'enormitat de sous com ve fent fins ara, com tampoc es possible que el govern permeti que hi hagi qui cobri sous fabulosos. S'ha d'acabar amb tota aquesta disbauxa; no s'haurien de permetre sous superiors a 500 pessetes, quant menys mentre duri la guerra. Cal crear treball reproductiu en obres, canals pantans, intensificar el treball al camp i dotar-lo en el possible de tota classe de maquinària, intensificar les indústries de guerra i suprimir totes aquelles considerades de luxe.

En aquest aspecte pot ésser aniria més lluny però considerem que no és encara el moment per parlar de coses que ja sé que en aquests moments no serien compreses ni acceptades, però si tinc la seguretat que vindrà el dia oportú no sols per a exposar-les si no que per a aplicar-les.

El que avui per molts seria una idea descabellada d'intre un breu termini de temps (i per la nostra salvació) haurà d'ésser una realitat

J. Clos

EPISODIS

DICTADURA!

Per JORDI BELLMAR

Eren els anys oprobiosos i negres de la dictadura. La ciutat alegre i refiada, vista des de l'exterior, coaa dintre seu l'esperit de la revolta que hauria de fer caure —una vegada més— la conxorxa d'elements tèrbols que s'havia enfilat als cimalls nutritius del poder.

Els obrers —fam, odi i esperit de lluita— veïllaven el dia en que els escarnis serien venjats.

L'Ajuntament, esporuguit per les coaccions dels cacs, avia sotmès a les ordres de la tertulia que es formava diàriament en un dels cabarets més cèntrics i renomats de Vilaclara.

El diari local que defensava les aspiracions dels que no podien menjar, sortia amb les seves planes menjades pel llapis roig del censor.

En canvi, el diari de la burgesia, aquell diari que anys enrera s'havia dreçat contra la injustícia —quan la injustícia els era perjudicial a ells— sortia sempre amb articles sense pena ni glòria i amb unes pàgines prenyades de gratitud envers aquells que havien sapigut ofegar els anhels de la classe treballadora.

En un pla nacional s'havia imposat el terror. Militants honrats del moviment obrer eren trets de casa seva a viva força i emportats lluny dels seus. L'esperit nacional català era befat i escarnit pels que emulaven la glòria de Felip V. Feia pocs dies que havia desaparegut un dels líders més destacats del moviment comunista, que s'havia distingit per les seves campanyes contra l'opressió i que tenia un renom literari conegut universalment. El terror, com hem dit, s'havia imposat.

Catalunya, però, no dormia. Vilaclara, tampoc. Joves militants, que robaven hores al dormir, portaven l'empenta del moviment revolucionari. Entre aquests dos, que sempre havien donat la cara, eren el blanc proferit —enveja i odi— de la reacció.

I a la tertulia del cabaret es començà a parlar d'ells... D'ells i de la manera d'acabar amb les seves campanyes plenes de prestigi i de responsabilitat.

I el terror s'imposà. L'un fou arrancat de casa seva i fou portat lluny, molt lluny... Cap a presons no catalanes, on hi trobaria, següent, altres obrers que, com ell, no s'havien volgut vendre l'honor. L'altre també empresonat, després de llargs dies, d'inquietut, fou també portat cap a ergastules llunyanes.

Al mateix temps, llurs amics, camarades de totes les organitzacions obreres, proletaris que sempre havien combatut l'opressió i la injustícia, foren també empresonats. I començà la tanda d'empresonaments, sota la mirada protectora de l'Ajuntament venut i el silenci hipòcrita i covard del setmanari burges. Tothom que protestava era engarjolat. El terror era imposat per elements estranys. Amb tot el «delateu!» estava a l'ordre del dia.

Entretant, la ciutat anava fent la seva vida.

Altres companys havien ocupat el lloc d'honor dels empresonats. Vilaclara, alegre i confiada, vista de fora, covava dintre seu l'esperit de revolta i esperava el dia en que els escarnis serien venjats...